

БРАТЯ ГРИМ

ЧЕТИРИМАТА МУЗИКАНТИ

Превод от немски: [Неизвестен], —

chitanka.info

Един човек имал магаре. Много години то му служило вярно; много чували пренесло то на воденицата. Най-сетне отслабнало и станало неспособно за работа. Тогава господарят му решил да се отърве от него и да се възползува само от кожата му.

Магарето разбрало о време, каква е работата; не се бавило много, ами избягало от господаря си.

— Ще избягам аз в Бремен^[1] — помислило си то, — там ще мога да стана градски музикант.

Повървяло малко магарето и видяло едно ловджийско куче. То лежало простряно наред пътя и тъй тежко дишало, като че е много тичало.

— Е, другарю, какво правиш тук, сред пътя? — попитало магарето.

— Ах! — отговорило кучето. — Остарях, от ден на ден слабея и не мога вече да ходя на лов; затова господарят ми искаше да ме убие, но аз избягах от него и сега не знам как ще се прехранвам.

— Знаеш ли какво? — казало магарето. — Аз отивам в Бремен, искам да стана там градски музикант. Ела и ти с мене и помоли да те приемат в оркестъра. Аз ще свиря на тамбура, а ти можеш да станеш барабанчик.

Кучето харесало това предложение и те двамата тръгнаха по-нататък. След малко съгледали на пътя една котка; тя се била изтегнала и мяучела, като че три дни на дъжда е стояла.

— Какво ти е, стара мърморанке? — попитало я магарето. — Защо тъй печално пееш?

— Е, как няма да запееш, като ще ти одерат кожата — отговорила котката. — Видиш ли, остарях, зъбите ми отгъяха и разбира се, сега ми е по-приятно да лежа до печката и да си мъркам, отколкото да гоня мишките. А господарката ми е недоволна от това и искаше да ме удави, но аз навреме побягнах. Но белята сега е как ще се прехранвам.

— Да отидем в Бремен — казало магарето. — Ти нали знаеш да пееш? Ще постъпиш заедно с нас в градската музика.

Харесал се на котката много този съвет и тя тръгнала заедно с магарето и кучето.

След малко минали покрай един двор, а на портата стоял един петел и пеел из цяло гърло.

— Ей, ти ме оглуши бе! — казало магарето. — Защо си дереш толкоз гърлото?

— Ех, по неволя пея — отговорил петелът. — Предсказах хубаво време за вдругиден, а господарката знае, че в хубаво време гости ще дойдат и без жалост заповяда на готвачката да ме заколи и приготви за гостите. Тази вечер ще ми отрежат главата, затова искам за последен път да си попея.

— Ах ти, червено гребенче! — казало му магарето. — Хайде ела с нас в Бремен, все ще бъде по-добре, отколкото да умреш от нож. Ти имаш хубав глас и ако ние дадем заедно един концерт, скъпо ще плащат, за да ни слушат.

Петелът се съгласил и те тръгнали четиримата.

До Бремен, разбира се, не било близо; те стигнали вечерта в една голяма гора и там останали да пренощуват. Кучето и магарето легнали под едно дърво, котката се покачила на дървото, а петелът кацнал на самия връх на дървото. Преди да заспи той се огледал и му се видяло, че някъде надалеч блести огън. Той обадил на другарите си, че наблизко трябва да има някоя къща и там свети.

— Ако е тъй — казало магарето, — хайде да отидем всички там; това легло хич не ми харесва.

— Пък на мене ми се иска и да повечерям с някой кокал — рекло кучето.

И тъй, всички се упътили към светлината. От минута на минута светлината ставала по-силна и по-силна и най-сетне достигнали до една много осветена къща, дето живеели разбойници. Магарето, като най-голямо, отишло до прозореца и погледнало вътре.

— Какво виждаш там — попитал го петелът.

— Какво виждам ли? — Маса наредена с всякакви яденета и питиета, а разбойници седят наоколо и ядат с две ръце.

— Е-хеее! Не е лошо и ние да си похапнем оттам нещичко! — казал петелът.

— Разбира се, разбира се, добре би било и ние да повечеряме! — отговорило магарето.

И всички почнали да се съветват как да пропъдят разбойниците и най-сетне намислили. Най-напред отишло магарето и си дигнало предните крака на прозореца, кучето се качило на гърба му, котката на кучето, а петелът на котката. Когато били готови, всички изведнъж

почнали своята музика: магарето заревало, кучето залаяло, котката замяукала, а петелът закукуригал. После всички заедно затропали върху прозореца тъй, че стъклата затреперили. Разбойниците при първия вик наскочили от страх, а когато те затропали по прозорците, се разбягали из гората.

Тогава четирмата другари влезли в къщата и седнали на масата, па почнали да ядат с такъв апетит, като че са постили цял месец. Като се навечеряли, нашите музиканти угасили огъня и легнали да спят, кому където се щяло. Магарето се изтегнало на двора, кучето легнало зад вратата, котката се свила на огнището, а петелът се качил на стряхата. И понеже от дългия път всички били изморени, то скоро заспали дълбок сън.

Когато минало среднощ, главатарят на разбойниците, като видял, че в къщата няма вече огън и всичко утихнало, казал на другарите си:

— Право да ви кажа, ние напразно се изпоплашихме и избягахме през глава.

И той пратил един от разбойниците да отиде и узнае какво става в къщата.

На пратеника се сторило, че в къщата няма никой. Той влязъл в кухнята да запали свещ. Сторили му се светлите очи на котката за живи въглени и той доближил до тях свещта си да я запали. Но котката не обича шеги; тя подскочила и си забила ноктите право в лицето му. Тогава разбойникът страшно се уплашил и се спуснал към вратата; но тук кучето, което спяло зад вратата, се събудило, хвърлило се върху него и силно го захапало за крака. А когато той бягал по двора, магарето хубавичко го ритнало със задните си крака в гърба; петелът пък, който се събудил от целия този шум, запял с всичка сила: кукуригуууу...!

Разбойникът не се помнел от страх, едва отишъл до своя главатар и казал:

— Господине, в нашата къща се е заселила страшна магьосница. Като ме видя, тя ми духна в лицето и ме одраска с ноктите си. А на вратата стоеше един великан с нож и ми нарани крака. Аз изскочих на двора, но там лежеше някакво черно чудовище, което ме удари с тояга в гърба. А пък на самия връх, на покрива, стоеше един съдия и като ме

видя завика; „Я дайте ми тук този обесник!“ От всичко това аз много се уплаших и духнах да бягам.

Оттогава разбойниците вече никога не се решили да се доближат до къщата си.

А на нашите музиканти къщата тъй се харесала, че те останали да живеят в нея и не помислили вече за Бремен.

---

[1] Град в Германия. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.